

Svedala Sparbank

En historik

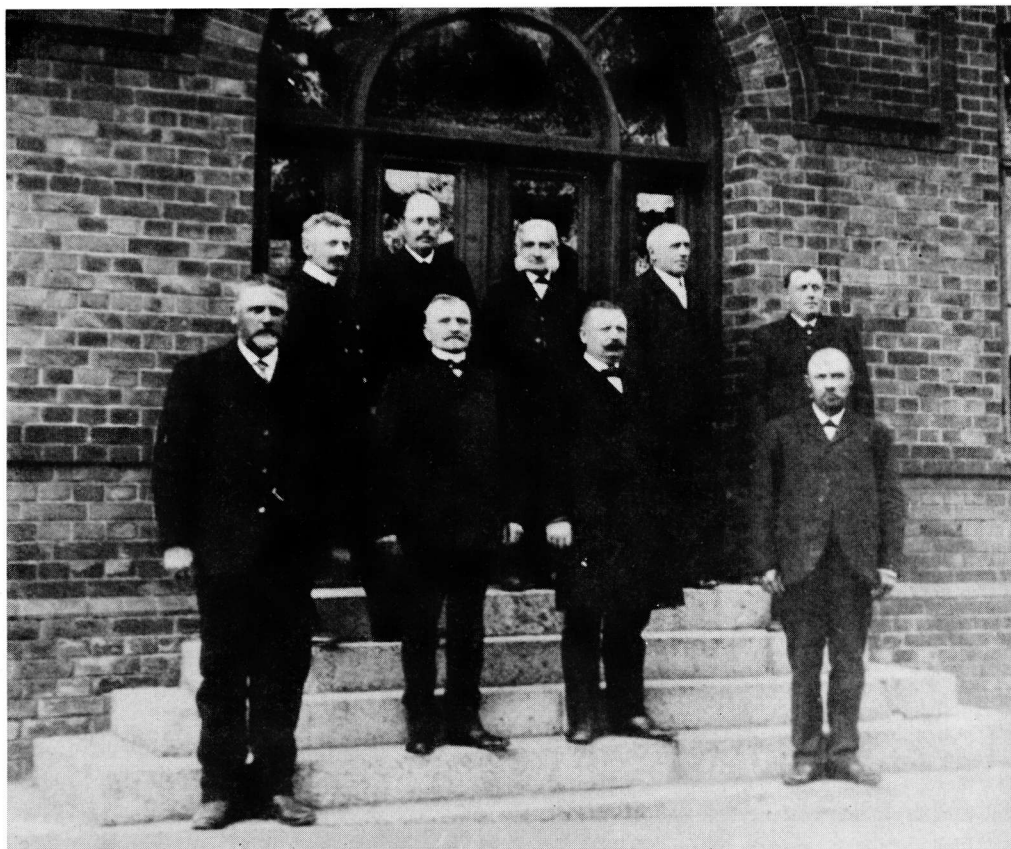
Särtryck ur

Malmö Sparbank Bikupans 150-års jubileumsskrift 1974

Svedala Sparbank

En historik

Tryckeri ab Norden, Malmö 1974

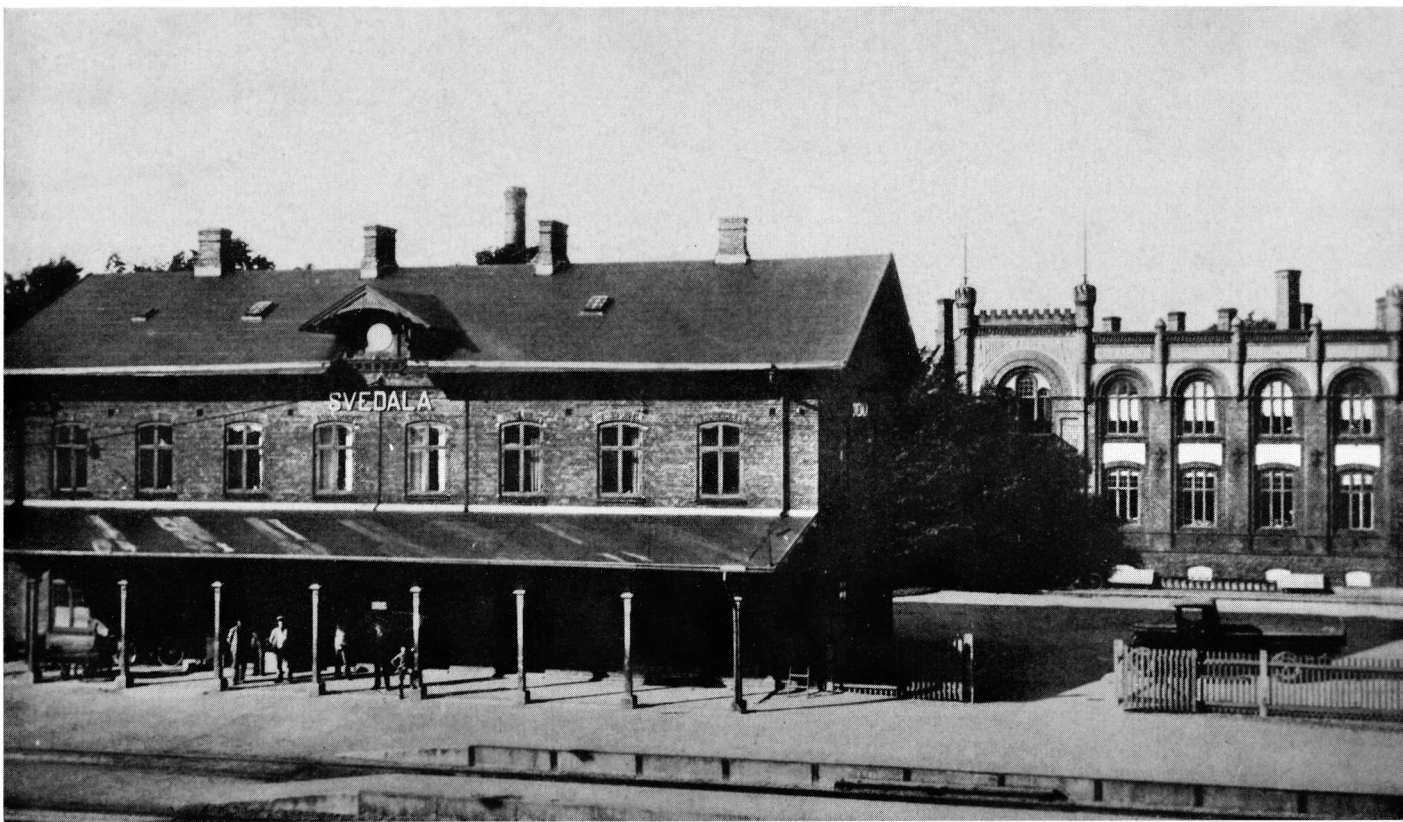

Svedala Sparbanks styrelse 1904

Svedala Sparbank

Svedala socken har som ingående i en gammal kulturbygd gamla anor. Under medeltiden behärskades bygden av det närliggande befästa Lindholmens slott, mest känt genom att unionstidens drottning Margareta ofta residerade där längre tider och en period också höll sin fiende Albrecht av Mecklenburg fången på slottet. Socknen var under senare århundraden mest känd som marknadsplats. De två forna marknadstorgen intar alltjämt en central plats i kommunen. Svedala fick emellertid först sent sin egen profil. Det

moderna Svedalas födelse sammanföll med tillkomsten av Malmö—Ystads järnväg 1875 och järnvägslinjen Lund—Trelleborg året därpå och orten blev en knutpunkt för dessa båda järnvägar. Sparbanken kom till strax därefter, nämligen år 1879. De goda kommunikationerna drog handel och industri till samhället. År 1882 startades den industri, som mer än något annat skulle sätta sin prägel på samhället, nämligen Åbjörn Andersons Mekaniska Verkstad, numera Svedala Arbrå AB. Företaget tillverkade från början lantbruksmaskiner men har numera kross- och sorteringsmaskiner som specia-

Järnvägsstationen i Svedala

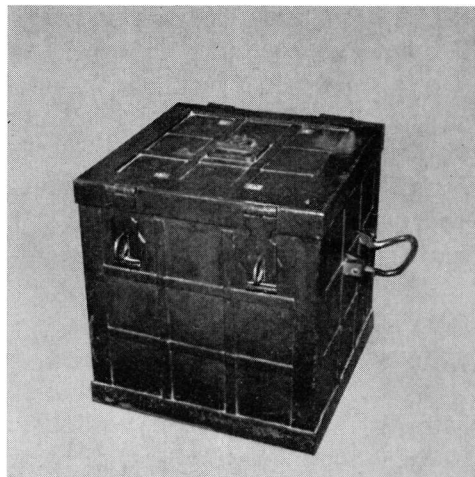
litet. En stor del av samhällets invånare är på ett eller annat sätt knutna till företaget. Det blev medelpunkten för ett blomstrande samhälle. Även andra industrier sökte sig dit. Svedala fick fr o m år 1900 rangen och värdigheten av municipalsamhälle, blev år 1919 köping och är numera tätort i en storkommun. Där fanns tidigare en sockerfabrik, som dock numera är nedlagd. Samhället är i snabb tillväxt och en omfattande nyproduktion av bostäder sker.

Svedala-orten stod utanför, när de närliggande båda häradssparbankerna Oxie Härads Sparbank år 1847 och Wemmenhög Härads Sparbank år 1848 bildades.

Svedala socken tillhörde på den tiden Wemmenhög härads, varför det hade varit naturligt om socknen kommit med i den sistnämnda. Orsaken till att socknen ställdes utanför har icke kunnat utrönas. Om förhistorien till Svedala sparbanks tillkomst har sparbankens arkiv ingenting att förtälja. Det första tillgängliga protokollet är från det konstituerande sammanträdet den 23 januari 1879 med grundfondens delägare, som stiftarna benämndes. Initiativtagare var av allt att döma vice häradshövdingen N Åkesson på Aggarps mölla. Beslut fattades om sparbankens bildande och reglemente antogs. Vid mötet invaldes i sparbankens direk-

tion förutom Åkesson, som blev dess ordförande, Nils Christersson i Lilla Svedala, stationsinspektorn Sven Nordstrand och lantbrukarna I G Nord, Måns Nilsson och Anders Rasmusson, samtliga i Svedala, lantbrukaren E M Ripa, Bosarp, kyrkoherde E Borgström, som utsågs till vice ordförande, lantbrukaren Jeppa Hansson i Aggarp samt kantorn C Dahlgren i Skabersjö. Märkligt är att ridderskapet och adeln, som eljest brukade gå i spetsen för saker och ting, alldeles lyste med sin frånvaro. Under många år var det nästan bara lantbrukare med i styrelsen. Sparbanken kallades också i äldre tider för "bonnabanken".

Sedan landshövdingeämbetet i Malmöhus län den 31 januari samma år fastställt reglementet för sparbanken, kunde denna starta sin verksamhet den 11 nästpåföljande mars. Lokalfrågan ordnades på så sätt att sparbanken höll till på Järnvägs-hotellet, vars ägare I G Nord tillhörde styrelsen. Därjämte hade man kassamätsigt rustat sig genom att grundfonden insatts på delägarnas sparbanksböcker. Öppethållandet för insättningar och uttagningar knöts till sammanträdesdagarna, vilka förlades till marknadsdagarna en gång i månaden, då folk brukade strömma samman. Marknadsdagen första måndagen i varje månad var bankens traditionella sammanträdesdag långt in i följande sekel. Ett uttryck för den roll järnvägen och järnvägsstationen spelade på den tiden, och för stinsens position i det dåtida samhället, var att det blev stationsinspektorn Sven Nordstrand, som utsågs till bokförare och sekreterare. Han kvarstod som sådan i många år. Denne åtnjöt de första åren ingen ersättning. Fr o m år 1884 fick han ett arvode på 400 kronor, vilket 1888 höjdes till 800 kronor om året. Vid 1885 års sammanträde med

Den första kassakistan

delägarna inträffade en s k cause celebre. Den bestod däri att vid val med slutna sedlar vice ordföranden prosten E Borgström icke blev omvald utan åkte ur styrelsen. Från år 1885 må ur protokollet återgivas, att låset till kassaskåpet vid ett tillfälle råkat i olag — precis som det hände i Wemmenhögs sparbank — och därför behövde repareras och det beslöts att under tiden värdehandlingarna skulle förvaras i järnvägsstationens kassaskåp. Protokollen från de första årtiondena är mera kortfattade och knapphändiga än motsvarande protokoll i övriga sparbanker, varför det mött svårigheter att närmare följa utvecklingen. Insättningstransaktionerna övervars tydligen, på samma sätt som i övriga sparbanker vid denna tid, av styrelsen i samlad trupp. Så småningom blev det endast två jourhavande som ställde upp — till sist bara en. Utvecklingen gick trögt i början — folk hade inte så mycket pengar att spara. Insättarbehållningen växte efter hand och utlåningen höll jämna steg med inlåningsökningen. Insättarbehållningen var dock

år 1900 inte större än 569.000 kronor. År 1920 hade den stigit till 1,7 miljoner kronor och 1930 till 3,1 miljoner kronor. Någon affärskontakt upprätthölls icke med det dominerande industriföretaget AB Åbjörn Anderson, som hade samtliga sina bankaffärer i Sydsvenska Kredit AB. Bland sparbankens kunder på utlåningssidan framträder — vid sidan av lantbrukarna — framför allt kategorierna hushållare och hantverkare samt gjutare och tjänstemän.

Sparbanken blev en typisk småfolkets kreditinrättning. Lånen höll sig de första årtiondena mestadels under 1000 kronor. Låntagarna redovisas i protokollen men om säkerheten saknas merendels anteckningar. Bokföringen var enkel och man hade i början åtskilliga bekymmer med värdehandlingarna. Noggranna uppgifter finns om direktionens årliga granskning av värdehandlingsportföljen, de anmärkningar som framställdes och de föreskrifter som gavs om komplettering. En del konkurser omnämndes men förlusterna på kunderna var med ett eller annat undantag trots allt på det stora hela obetydliga. Avskrivningar av förluster på låntagare och borgensmän behövde endast undantagsvis göras. Tillsynen över låneportföljen och bevakningen av fordringarna blev efter hand alltmera besvärlig och krävde juridisk sakkunskap. År 1892 utsågs ordföranden att jämväl fungera som ombudsman. Från de första årtiondena kan ur protokollet inhämtas att ett lån å 1000 kronor beviljades studeranden Johannes Hellner, barnfödd i orten, sedermera justitieråd, utrikesexcellens och serafimeriddare.

Det första kommunlånet beviljades år 1891: det gick till fattigvården. Sina kassamedel hade sparbanken det första årtiondet emellanåt placerade i Christian-

stads bank men så småningom tog man i stället Sydsvenska Kredit AB:s tjänster i anspråk för ändamålet. År 1901 beslöt styrelsen öppna en upp- och avskrivningsräkning och deposition hos nämnda affärsbank, som för övrigt öppnat eget filialkontor i Svedala. Vissa tidsperioder under tiden för första världskriget anlätade man som omväxling Malmö Folkbank, som troligtvis erbjöd förmånligare räntevillkor. Banken figurerar även i andra sparbankssammanhang.

År 1894 ändras sparbankens reglemente i enlighet med 1892 års sparbankslag och huvudmannainstitutionen avlöser principalerna eller grundfonddelägarna. Från 1924 utses 1/3 av huvudmännen av kommunen.

Expeditionslokalerna på Järnvägshotellet blev med tiden otidsenliga och styrelsen såg sig om efter en tomt för uppförande av en egen byggnad. En centralt belägen tomt förvärvades vid Stortorget och den 23 mars 1897 godkände huvudmannasammanträdet direktionens beslut att köpa tomten och beslöt tillika anslå medel till den nya byggnaden. Det beviljade beloppet var 14.200 kronor. På hösten samma år överlämnade ordföranden v. häradshövdingen Åkesson som gåva till sparbanken ett penningbelopp, avsett som bidrag till uppförande av en större samlingssal i den beslutade sparbanksbyggnaden. Gåvan utökades sedan med ett belopp avsett för inköp av möbler till samlingssalen. Byggnaden kom till stånd och togs i anspråk för sitt ändamål år 1898.

Den 12 februari 1901 hade styrelsen nöjet besluta att upplåta samlingssalen som lokal för municipalstyrelsen, under förutsättning att man fick betalt för eldning, belysning och städning. Senare på året tillerkändes den lokala föreläsnings-

Stortorget med det första sparbankshuset

föreningen samma förmån. Vidare uppläts samlingssalen åt den kyrkliga församlingen för gudstjänster under den tid Svedala kyrka var föremål för reparation. Kontakterna med samhället har härigenom fördjupats. Salen användes också för basarer: dans fick emellertid inte förekomma. Byggnaden undergick en omfattande restaurering 1942.

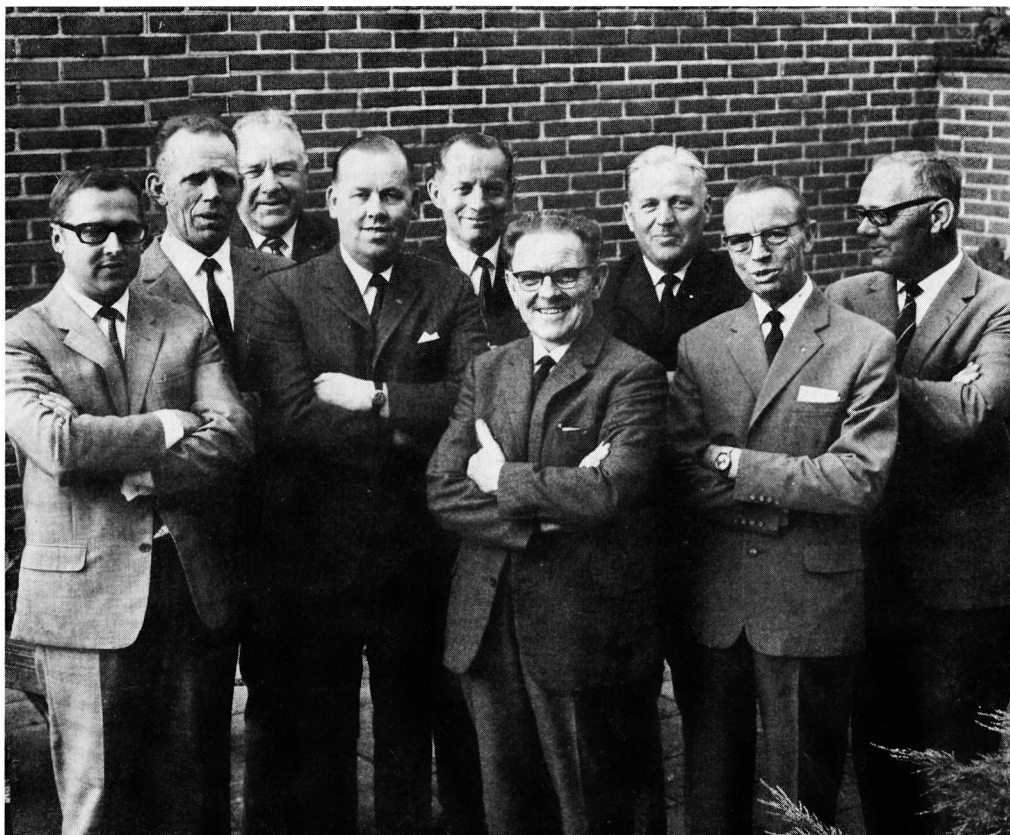
Styrelsens ledamöter ställde under åtskilliga år sina tjänster till förfogande utan ersättning. Denna princip bröts genom att det år 1895 beslöts ge ordföranden dagtraktamente. Kort efteråt bevilja-

des även övriga ledamöter dylikt traktamente. År 1901 rubbade man en smula på cirkarna för expeditionens öppet-hållande genom att hålla öppet under Mikaelidagarna på hösten i samband med tjänstefolkets och statarnas årsledighet. Fr o m 1904 års början utsträcktes öppet-hållandet till att även omfatta varje tisdag mellan kl 10.30 och 11.00. Samma år avgick Sven Nordstrand som bokförare och sekreterare efter 25 års tjänst och efterträddes i denna sin egenskap av vice ordföranden lantbrukaren I G Nord, som i samband därmed lämnade styrelseupp-

draget. Beslut fattades 1905 om det första inköpet av obligationer motsvarande 1/10 av insättarbehållningen allt enligt dåvarande sparbankslags bestämmelser. Samma år fattades också beslut om öppnande av ett kreditiv hos affärsbank å 20.000 kronor. Enligt sparbankslagen ställdes sparbanken under länsstyrelsens tillsyn och länsstyrelsen utsåg ett allmänt ombud. Det allmänna ombudet fungerade i viss omfattning som ombudsman i sparbanken. Formella anmärkningar mot utlåningen och säkerhetshandlingarna gjordes vid olika tillfällen av det allmänna ombudet och föranledde rättelser. Reservfonden byggdes så smått upp. Vid 1919 års slut uppgick densamma till 132.000 kronor. År 1937 hade den stigit till 292.000 kronor eller 7,26 % av insättarbehållningen. Under åtskilliga år tjänstgjorde lantbrukaren Hermod Nilsson som sekreterare och kamrer. Efter dennes död utsågs 1925 till hans efterträdare folkskolläraren Axel Sellberg. Valet skedde efter votering. Som motkandidat hade han kommunalkamrer Hilding Ottosson, som senare skulle komma att spela en stor roll som ordförande. Sellberg hade till en början tjänsten som bisyssla. Det behövdes ingen heltidsanställd befattningshavare. Åkesson lämnade av hälsoskäl år 1909 sin post som ordförande, vilken han innehåft i trettio år. Vem var då Nils Åkesson? Han var född år 1837 och bördig från Svedala. Efter juridisk examen satt han ting i Oxie och Skytts häradsrätt och senare en tid vid Gärd och Albo häradsrätt i Degeberga. Med dessa meriter utnämndes han efter tidens sed av hovrätten till vice häradshövding. Genom gifte blev han innehavare av gården Aggarps mölla i Svedala, som han under många år brukade. Vid sidan därav var han en mycket

anlitad förtroendeman i orten för uppgörande av större bouppteckningar, hållande av auktioner, uppsättande av köpebrev och andra legala handlingar. Han var mångårig ordförande i kommunalstämman och uppges ha styrt Svedala med envåldsmakt. Detta enligt justitierådet Johannes Hellners minnen. Åkesson efterträddes i ordförandestolen av lantbrukaren Jöns Månsson i Svedala, även han framstående kommunalman. Denne fungerade till år 1930, då han avled. Han efterträddes av lantbrukaren Einar Jensen å Lilla Svedala. Även denne utövade uppdraget som ordförande en lång period: han var dessutom jourhavande styrelseledamot under åtskilliga år. Han slutade på grund av avflyttning från orten i och med huvudmannasammanträdet den 18 maj 1946. Till ordförande och verkställande ledamot här efter valdes nämndemannen Hilding Ottosson i Svedala, då för tiden stor auktionsförrättare och boutredningsman på den sydsvenska landsbygden. Genom denne tillfördes sparbanken inte bara stora kunskaper om ortens förhållanden, utan även värdefulla affärskontakter åt olika håll, nya insättarkunder och icke obetydliga insättarmedel. En viss expansiv affärsmässig anda kom också genom honom att sätta sin prägel på verksamheten.

Från åren efter första världskriget är att anteckna att sparbanken åren 1917 till 1919 fick svårt att finna förräntning för insättarmedlen genom utlåning i orten och att på den grund de mindre räntabla depositionerna i affärsbank tidvis kom att uppgå till betydande belopp. Vid några tillfällen översteg de 300.000 kronor. Sparbanksstyrelsen tvingades för att få bättre förräntning till att binda pengar i ett större inteckningslån i en Malmö-

Lokalstyrelsen i Svedala år 1973. Från vänster kamrer Jan Frankby, lantbrukare Tage Hansson, montör Allan Holmström, ordf. utredningsman Nils-Gunnar Nilsson, vice ordf. expeditör Elvir Wahlqvist, boktryckare Gunnar Mårtensson, bankdirektör Lennart Hallenberg, disponent Folke Bergh och kommunstyrelseordf. Stig Hardborn

fastighet och ett lån till Grand Bio i Svedala, vilket sedermera skapade bekymmer för ledningen. Trycket från insättaröverskottet lättade emellertid efterhand och avlöstes åren 1926 och 1927 av ett betydande uttagningsöverskott. Kassabehållningen nedgick åtskilliga månader till under 10.000 kronor. För att klara likviditetspåfrestningarna upptogs kreditiv i affärsbank. Likviditetskrisen hade likväl relativ kortvarighet och år 1928 började insättningar ånyo att strömma in. I stället uppstod andra bekymmer, sammanhängande med den begynnande krisen

inom jordbruket vid 1920-talets slut. Sparbanken blev nödsakad i ett par fall godtaga ackord i anledning av storjordbrukares betalningsinställelser och tillskyndades genom ett par konkurser kännbara förluster, som nödvändiggjorde motsvarande avskrivningar. Det gick också trögt med inbetalningen av amorteringar och räntor. Indrivningsverksamheten aktiverades.

Fr o m år 1926 började man hålla expeditionen öppen tre dagar i veckan. Några år senare togs steget fullt ut och fr o m den 1 oktober 1934 hölls expeditionen

öppen varje söckendag. Denna ordning genomfördes uppenbarligen mot styrelsens önskan och efter votering vid huvudmannasammanträdet. Samtidigt skedde en uppräckning även i andra hänseenden. Skolsparandet uppmuntrades och en särskild fond för ändamålet inrättades. Den allmänt brukliga men för allmänheten irriterande månadslånga stängningen kring årsskiftena för sammanställning av behållningen å sparbanksböckerna inskränktes till veckan mellan jul och nyår. Ett biträde anställdes. Styrelseledamöternas tjänstgöringsskyldighet lättades genom att endast en styrelseledamot skulle tjänstgöra som kontrollant varje bankdag. Budget uppgjordes för första gången. Aktier tecknades i Sparbankernas Obligationsskassa AB. År 1937 dog Sellberg. Hans efterträdare som kamrer blev 1938 B Th Paulson, en kunnig redovisningsman. Med honom fördes av allt att döma verksamheten upp på ett mera bankmannamässigt plan. Redovisningen och rutinerna lades om. Protokollen, som dessförinnan varit ytterst knapphändiga, blir utförligare och ger en bättre bild av rörelsens utveckling. Enklare maskinell utrustning anskaffades. Landsfiskalen Einar Gullstrand blev sekreterare och ombudsman. Kundenservicen utvecklades bl a genom att kassafack ställdes till förfogande. Samarbete med andra sparbanker upptogs. År 1938 inträdde en byggnadsrusch i samhället, som ställde stora krav på sparbanken som långivare. För att kunna möta de påfrestningar som detta vållade, upptogs två lån i riksbanken på tillhopa 250.000 kronor. Det andra världskriget efterlämnade såsom sådant inga andra direkta spår i protokollet än en uppgift om att stora salen i bankhusets övre våning en kortare tid var upplåten för militärföreläsning.

Efterkrigstiden kännetecknades av en stor frammarsch för sparbanken, särskilt markerad under 1960-talet. Framgången sammanhänge väsentligen med välstandsökningen i det växande Svedala. Den ökning av sparbankens aktiviteter, som samtidigt skedde torde också ha spelat sin roll. Insättarbehållningen, som år 1940 var 4,5 miljoner kronor, hade vid 1950 års slut stigit till 10,6 miljoner kronor för att år 1960 uppnå siffran 18,7 miljoner kronor. Vid fusionen med Malmö Sparbank Bikupan vid 1968 års slut var insättarbehållningen inte mindre än drygt 40 miljoner kronor. Under något mer än 25 år multiplicerades insättarbehållningen sålunda åtta gånger. Den årliga tillväxten utgjorde mellan 5 % och 10 %. Under tiden efter kriget har styrelsens sammansättning sålunda ändrats att olika yrkes- och samhällsgrupper och alltså inte bara lantbrukare blivit däri representerade.

1955 års sparbankslag gav sparbanken vidgat utrymme i fråga om krediter till näringsutövare. Länepolitiken anpassades därefter. Vissa data från efterkrigstiden må nämnas. 1957 beslöt styrelsen i princip bevilja ett byggnadskreditiv för uppförande av 25 egnahemsfastigheter. Samma år fattades beslut om inrättande av ett sparställe i Holmeja fr o m den 1 mars 1958. Det var konkurrensen från Tornabanken, som föranledde detta steg. Sparstället lades ner år 1968 såsom olönsamt. Fr o m ingången av år 1958 bedrev sparbanken postväxel- och checkräkningsrörelse. Samma år gjordes en utredning om fördelningen av sparbankens engagement på de olika kommunerna inom verksamhetsområdet. Därav framgick att Svedala köping med en befolkning på 5.000 personer svarade för 71 % av inlåningen och 79 % av utlåningen. För

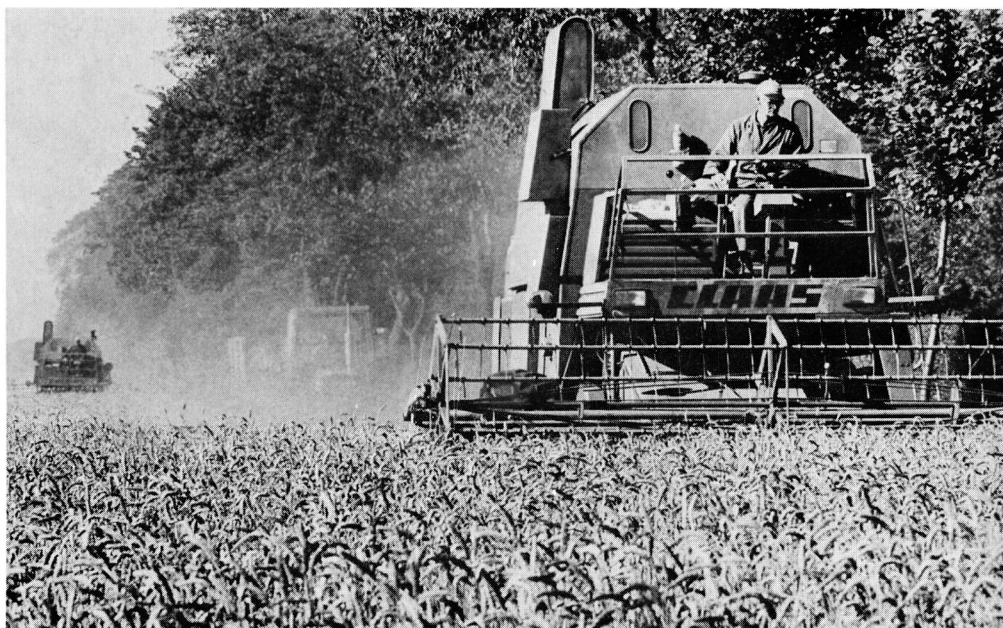

Sparbankens nya bankhus vid Stortorget

Böringe med 1.100 invånare var motsvarande siffror 7,15 % resp 3,15 %, Hyby med 1.489 invånare hade 2,55 % av inlåningen och 2,3 % av utlåningen medan slutligen Oxie med 801 invånare hade 2 % av inlåningen och 6,57 % av utlåningen. Året därefter fick sparbanken nytt reglemente, i vilket Oxie uteslöts från sparbankens verksamhetsområde.

År 1959 dog Hilding Ottosson och i hans ställe valdes agronomen Ernst Ohlsson, Lilla Svedala till ordförande. Samma år pensionerades kamrer Paulson med utgången av april och efterträddes av Lennart Hallenberg.

År 1960 fattade styrelsen beslut om det dittills största lånet i sparbankens historia nämligen om ett kommunlån till Svedala

Skördetid

köping å 759.000 kronor för uppförande av ett nytt kommunalhus.

På obligationsområdet förde sparbanken länge en mycket återhållsam linje. Ännu i 1928 års bokslut omfattade obligationsportföljen inte mer obligationer än för 8.000 kronor. I bokslutet för följande år, dvs 1929, var beloppet för obligationsinnehavet 39.000 kronor. Fr o m nämnda år började obligationsinnehavet att ungefärligen korrespondera med reservfondens storlek. Man verkställde också avskrivningar å obligationerna. 1960 uppgick obligationsportföljen till ett nominellt värde av 2,7 miljoner kronor. 1968 var motsvarande siffra 3,7 miljoner kronor, bokfört till 3 miljoner kronor. Reservfondens tillväxt höll emellertid trots betydande årliga avsättningar ej jämna steg med insättarbehållningens ökning. Reservfonden var 1960 620.000 kronor, hade 1965 stigit till 924.000 kronor för

att 1968 överstiga 1.121.000 kronor. I förhållande till insättarbehållningen var detta 2,81 %.

I fråga om räntepolitiken följde sparbanken de rekommendationer som gavs av sydvästra kretsen av Skånska Sparbanksföreningen. Årsvinsten varierade men var som regel tillfredsställande. År 1961 uppgick den exempelvis efter företagna bokslutsdispositioner till 66.000 kronor.

Den 28 april 1962 fattade huvudmännen på förslag av styrelsen ett av de viktigaste besluten i sparbankens historia, nämligen om uppförande av en ny byggnad för sparbanken. Anslag för ändamålet beviljades med 768.000 kronor.

Den 27 januari 1964 var en bemerkelsedag för sparbanken. Sparbanken flyttade då in i sitt nyuppförda hus och fick samtidigt sin förste verkställande direktör genom att Lennart Hallenberg utnämndes till sådan. Den högtidliga invigningen av

de nya banklokalerna skedde emellertid först vid huvudmannasammanträdet den 27 april samma år. Den äldre fastigheten hade redan sålts till Siriusorden för 103.000 kronor. De nya lokalerna manifesterade utåt huru sparbanken på några årtionden från att ha varit en obetydlig sockenbank blivit en modern sparbank med betydande resurser.

Det är frapperande med vilken fart — nästan lavinartad — rörelsen växte under 1960-talet. Nya sparbanksaktiviteter upptogs på verksamhetsprogrammet. Sparbanksvecka ordnades med inslag särskilt siktande på ungdomen. Inlåningsökningen har redan berörts. I fråga om utlåningen är att märka en tendens till övergång till större låneobjekt, sammanhängande med att nybebyggelsen i Svedala ändrat karaktär. Förutom att sparbanken hade möjlighet att tillgodose låneanspråken å miljonbelopp från ett stort antal bostadsrättsföreningar för nyproduktion av flerbamiljshus och från Svedala kommun för den kommunala expansionen, kunde man även utlämna betydande lån utanför kommunens gränser, såväl inteckningslån till hög ränta som kommunlån. Denna utveckling kunde ske utan att de gamla kundernas behov eftersattes. De stående lånen mot inteckningssäkerhet ersattes successivt med amorteringslån. Vid huvudmannamötet 1963 betecknade verkställande direktören bankens ställning som överlikvid.

Om konkurrenssituationen i Svedala är att anteckna att konkurrensen om jordbrukarkunderna på senare år blivit allt hårdare i och med att Jordbrukskassan, numera Föreningsbanken, fått ett ökat fotfäste i orten.

Vid ordinarie huvudmannasammanträdet 1967 avgick Ernst Ohlsson av åldersskäl och till ordförande i hans ställe valdes

utredningsmannen Nils-Gunnar Nilsson. År 1968 fattades beslut om övergång till databehandling av inlåningsbokföringen och träffades avtal härom med Spadab. Tillkomsten av Sturupsflygfältet in på samhällets knutar började sätta sina spår i samhällsplaneringen. Sparbanken ordnade ett informationsmöte för de av expropriation hotade fastighetsägarna och ställde expertis till deras förfogande.

Redan år 1966 hade det börjat resoneras om fusion med annan sparbank och närmast då med Malmö Sparbank Bikupan. Förhandlingarna fortskred så långt att ett preliminärt förslag till fusionsavtal förelåg. Efter överläggningar inom styrelsen beslöt denna emellertid avvisa förslaget under motivering att en fusion inte skulle medföra påtagliga fördelar vare sig ur sparbankens eller ortens synpunkt. Några nämnvärda kostnadsbesparingar skulle inte heller komma att uppstå. År 1968 återknöts kontakten mellan sparbankerna och vid sammanträde den 17 december 1968 beslöt styrelsen enhälligt godta föreliggande förslag till fusionsavtal under förutsättning av huvudmännens godkännande. Avtalet innebar att Malmö Sparbank Bikupan övertog Svedala Sparbanks rörelse med tillgångar och skulder från den 1 januari 1969. Det var tydliga planerna på en kommunsammanslagning med Malmö som föranlett den ändrade ståndpunkten. Huvudmännen godkände senare fusionsbeslutet.

Sparbanken — hemortens och bygdens bank — gick visserligen som självständig enhet till historien och gjorde det med fanan i topp men består i Malmö Sparbank Bikupan som avdelningskontor under egen lokalstyrelse och förtroenderåd och med representation i huvudstyrelsen och bland huvudmännen.

Tryckeri ab Norden, Malmö 1974